

да не изтърватъ нѣкоя дума, която да стигне до ушитѣ на шпиони. Затова или мълчаха, или думаха:

— Царьтъ знае. Вие се съберете и бждете готови.

Българитѣ вече не се съмняваха, че Русия този пътъ ще имъ помогне да се освободятъ отъ турско иго. Сърдцата на всички туптѣха. И всѣки день питаха, кога ще загърмятъ топоветѣ.

Въ Букурещъ и Браила имаше народни български д-ва отъ търговци, възстаници, доброволци и вестникари. Всички се заеха да помогнатъ. Търговцитѣ даваха пари, платове и други нѣща за обличане на възстанитѣ и доброволцитѣ, що зъзнѣха подъ разни стрехи. Нѣкои търговци и учени българи отидоха чакъ въ Русия, да видятъ, кога ще се обяви войната и кой ще се погрижи да се облѣкатъ и въоръжатъ българскитѣ момчета. Руситѣ въ Киевъ, въ Одеса, въ Москва и Петроградъ посрещнаха българскитѣ пратеници много добре. Тѣ ги запознаха съ славянскитѣ дружества и съ тѣхнитѣ членове. Всички приеха добре българитѣ. Тѣ наредиха да се събератъ голѣми купища дрехи и обуца, поръчаха мушамы, поискаха оржия и всичко товарѣха и пращаха къмъ Бесарабия.

На 25 мартъ турскиятъ султанъ Абдулъ Хамидъ пратилъ до руския царъ Александра II писмо, че щѣлъ „да помогне нѣщо на българитѣ въ държавата си, но голѣма свобода и българско самоуправление не може да имъ даде“.

Щомъ царьтъ получи този отговоръ, той веднага повика главнокомандувация на рускитѣ войски, великиятъ князь Николай Николаевичъ, и му обади да стѣга бързо военнитѣ сили, защото войната скоро ще започне.

— Азъ — рече царьтъ — мислѣхъ да мине безъ война. Жалъ ми е да се пролива кръвъ. Но щомъ султаньтъ отказва да даде свобода на българитѣ, като ги отдѣли въ отдѣлна държава съ християнинъ управникъ и българска народна войска, явно става, че трѣбва съ си